

פחד דוד

פרשת
תזריע
א' ניסן
תשע"ט
967

שבת החודש

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 6:26 | 6:41 | 6:34 | 6:45

מוצאי שבת 7:38 | 7:41 | 7:40 | 7:40

רבינו תם 8:18 | 8:17 | 8:18 | 8:18

הילולא
דצדיקיא

- א - כ"ק רבי שלמה פינטו זיע"א
- ב - רבי שלום דב האדמו"ר מחב"ד
- ג - רבי יחיאל מיכל המגיד הקדוש מזלאטשוב
- ד - רבי יעקב צבי מנקלבורג
- ה - רבי אברהם יהושע העשיל 'אוהב ישראל' מאפטא
- ו - רבי אהרן ראטה
- ז - רבי ששון מזרחי

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

התקשרות להשי"ת במצות המילה ובצרת

מלכות שמים בשמחה. אמרו לו תלמידיו רבינו! עד כאן, עד כדי כך יש לשמוח בעבודת ה'? אמר להם - בוודאי! וביותר עכשיו ראוי לי לשמוח שמצאתי בעצמי את המידה הזו, דהיינו את המוכנות למסור נפשי על קדושת ה'...

והיה מאריך ב'אחד' עד שיצתה נשמתו ב'אחד', כלומר כל אותו הזמן שהיו מייסרים אותו בייסורי תופת הוא היה אחוז בדבקות בהקדוש ברוך הוא ובשמחה עצומה על המצוה שנזדמנה לידו.

אליבא דאמת אין לנו מושג מגדלות רבי עקיבא. לרבי עקיבא הייתה נשמה של משה רבינו, חז"ל מספרים (במסכת מנחות כט, ב) כשעלה משה למרום הראהו הקב"ה את רבי עקיבא יושב ודורש על כל קוץ וקוץ תילי תילים של הלכות, אמר משה לפניו - ריבונו של עולם יש לך אדם כזה בעולמך ואתה נותן את התורה על ידי? כלומר, שטען לפני ה' שר' עקיבא יותר ראוי לתת את התורה לעם ישראל. אמר לו הקב"ה כך עלתה במחשבה לפני, עד כאן.

מובא במדרש (ויקרא רבה פרשה ל"ד) שרבי עקיבא בא לרבי טרפון (שהיה עשיר מופלג) והציע לו עסקה שהיא בבחינת השקעה מניבת פירות באומרו לו - אני אקנה עבורך עיר אחת או שתיים. רבי טרפון קיבל את ההצעה ונתן לרבי עקיבא סכום של ארבע מאות דינרי זהב, ומשקיבל רבי עקיבא את המעות הלך וחילק את כולן לצדקה. שליש מהן נתן לעניים, ושני שלישים חילק ללומדי משנה, ללומדי תורה ולסופרים.

זמן רב חלף, ורבי טרפון לא קיבל אף רווח מן העסקה המוצלחת. משחלף זמן נוסף ניגש לרבי עקיבא והתעניין - מה עלה בגורל העסקה? ענה לו רבי עקיבא, כי העסקה טובה היא מאוד עד לאין סוף. רבי טרפון חשש מאוד לגורל ממונו, ובקש לראות את העסקה. לקחו רבי עקיבא והביאו לבית המדרש. פתח ספר תהילים למרבה התמיהה של רבי טרפון, וקרא לפניו את הפסוק (תהילים קיב, ט') "פיזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד". אז אמר לו רבי עקיבא "הנה העיר שקניתי לך?"

כשהבין רבי טרפון את העניין עמד ונשקו לרבי עקיבא בראשו ואמר לו: "רבי ואלופי, רבי בחכמה, ואלופי בדרך ארץ". אחר כך הוסיף לו רבי טרפון ממון כדי שיחלקו לצדקה. אהבת ה' הייתה בוערת בליבו של רבי עקיבא ולכן ביקש שגם אחרים יזכו להוסיף עוד מצוות ועוד מעשים טובים.

כמה עלינו ללמוד מרבי עקיבא שעם כל גדלותו לא האמין בעצמו וכל ימיו היה מצטער בגלל זה, אנו על אחת כמה וכמה חייבים לדאוג על יאת השמים שלנו. ויהי רצון שזנכה לדביקות בהקב"ה ולעבדו בלבב שלם. אמן כן יהי רצון.

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ויקרא יב, ג)
בפרשיות הללו תזריע - מצורע קוראים על עניין המצורע. אומרים חז"ל 'מצורע' אותיות 'מוציא רע' כלומר הצרעת באה על חטא לשון הרע, שהוציא דיבה על הבריות.

אבל יש עוד רמז בזה כי הצרעת זה יסורין כמו שאומרת הגמרא (ברכות ה, ב) שמראות נגעים הם מזבח כפרה והיסורים מוציאים את הרע מן האדם, כי על ידי היסורין הוא מזדכך ומתנקה מכל עוונותיו. וזהו ענין הסמיכות: "אשה כי תזריע... וביום השמיני ימול בשר ערלתו". ונסמך לזה פרשת המצורע, ללמדך שכשם שבמצוות מילה מתקשר הבן לבריתו של אברהם אבינו - כך הייסורים והצער שמגיעים לאדם על ידי הצרעת המה מוציאים ממנו את הרע ומקשרים אותו אל ה' יתברך, כי הייסורים הם לטובת האדם ואל יצטער האדם בבואם אליו.

וכך אומר המשגיח מפוניבז' עליו השלום שהצרעת מגיעה בהדרגה. בתחילה היא פורחת בבית שהוא רחוק קצת מן האדם, אך בכל אופן האדם זקוק לביתו כי הוא מגן עליו מן הקור ומן החום, ומשלא חש ולא קישר שיש עוון בידו - פורחת הצרעת בבגדים שהם מכסים את גופו וממילא כבר יותר קרובים לאדם, ואם אף כך לא חזר בו ולא עלו בו הרהורי תשובה, אזי פוגעת הצרעת בגופו שהוא הקרוב ביותר אליו. וזה מוסר השכל לאדם שלא יתרגל למכות ולעונשים ה' ירחם, אלא יהיה רגיש וערני כלפי מוסר ה' יתברך.

ונתן להסביר את הדברים, שזהו רמז לאדם כיצד יחזור בתשובה לפני ה'. באם ילמד מוסר מנגעי בתים ומנגעי הגוף ויזכך את עצמו להתקרב יותר ויותר אל השם יתברך, הרי הושגה מטרת הנגעים. בגמרא (ברכות סא, ב) מסופר על התנא הקדוש רבי עקיבא, כי בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו - רבינו עד כאן? אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה "בכל נפשך אפילו נוטל את נשמתך", ואמרתי מתי יבוא לידי ואקיימנו, עכשיו שבא לידי לא אקיימנו?

והיה מאריך ב'אחד' עד שיצאה נשמתו ב'אחד', יצאה בת קול ואמרה: אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך ב'אחד'. עד כאן. מהו הפשט "כל ימי הייתי מצטער על אותו פסוק מתי יבוא לידי ואקיימנו"? והנראה לומר כי רבי עקיבא בכל יום כאשר היה קורא קריאת שמע ואומר "ואהבת את ה' א-להיך בכל לבבך ובכל נפשך" היה מכוון למסור עצמו על קדושת ה', אולם היה חוכך בעצמו שמא כל מה שאומר זהו רק דיבור בעלמא ואין זה אלא בבחינת מחשבות בתאוריה ולא באופן מעשי, כיון שמי יעיד שהוא מוכן למסור נפשו על קדושת ה'?

ועל זה היה מצטער בכל יום מימיו, עד שהגיע אותו יום שהוציאוהו להריגה והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, בכאלו ייסורים נוראים והמיתו אותו במיתה משונה ואכזרית כל כך, ובאותו רגע ממש היה מקבל עליו עול

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

הדרכת רופאים מתמחים והלבנת הפנים

"להורות ביום הטמא וביום הטהור זאת תורת הצרעת"

(ויקרא יד, נז)

שאלה הלכתית מעניינת שהונחה על שלחנו של הגאון רבי אליעזר יהודה וולדנברג שליט"א בעל "ציץ אליעזר", נפתרה על יסוד דברי הנצי"ב מוולאז'ין בפסוק זה.

השואל, רופא באחד מבתי החולים מירושלים, ביקש לדעת האם יש היתר להדריך סטודנטים ליד מיטתו של חולה המאושפז בבית החולים, כאשר המטרה היא ללמד את הסטודנטים ולא עזרה לחולה, או שמא יש בכך סתירה ל'שבועת הרופאים', שבה מתחייב הרופא שלא לגלות את מצבו הרפואי של החולה לאנשים זרים?

בעל 'ציץ אליעזר' משיב לו שמצד השבועה אין מניעה בהדרכת הסטודנטים, שהרי בשעת השבועה יודע כל רופא שידריך סטודנטים ליד מיטת החולה, כשם שנהגו עימו בעת שלמד רפואה, ואם כן בודאי שלא כיוון להכליל בשבועתו שלא לגלות גם לסטודנטים.

ועוד יש בזה סברא נוספת:

בכל חכמה יש את הכלל של "ומתלמידי יותר מכולם", ועל ידי שמסביר להם והשאלות ששואלים, לא פעם מתעורר גם אצל הרופא דבר חדש לתועלת רפואתו של החולה, באופן שיוצא שיש בזה איך שהוא גם עזרה לחולה.

אלא שמבחינה אחרת יש לדון על אסיפה זו של הרופא וסטודנטים סביב מיטת החולה, כאשר מראים להם את המקומות בגופו שבהם פגעה המחלה, ואפילו במקומות נסתרים, ואם כן יש בכך הלבנת פנים לחולה.

כאן מצא בעל 'ציץ אליעזר' ראייה מקורית מדברי הנצי"ב ב'העמק שאלה', ופירש הנצי"ב על פי דברי הראב"ד ב'תורת כהנים', ש"להורות" הכוונה שהכהן יהיה מורה בשעה שבה מעשה לפניו והיה קורא לתלמידיו להראות להם בעין את צורת הנגע ופרטיו בין ביום הטמא ובין ביום הטהור.

וזה מה שסיים הפסוק ואמר: "זאת תורת הצרעת" - ללמדנו שדין זה אינו בכל מקום, אלא רק בצרעת, כי באמת יש בזיון גדול לאדם שיתקבצו תלמידים רבים ויביטו על בשרו ונגעו, ולכן ודאי שכיוצא בזה במקום אחר אסור לעשות, כי בכך מלבינים את פני השואל, אבל "זאת תורת הצרעת" - שבכך תהיה לו כפרה על שהלבין הוא פני חבריו. עד כאן מדברי הנצי"ב.

ואם כן, מסיים בעל 'ציץ אליעזר' את תשובתו לרופא השואל, מכאן יש ראייה שאסור להראות לסטודנטים את

פצעי החולה משום איסור הלבנת

פניו, ומן הראוי שהרופא ירצה

את החולה שיסכים לכך,

ואם מתנגד - יש להימנע

מלהביאם סביב למיטתו.

בנין עדי עד בזכות הצדיקים

באחת השנים בעת היותנו בהילולת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, הגיע למקום יהודי שאמר "אם עד שנה הבאה בתי לא תזכה למצוא את זיווגה - לא אוסיף לפקוד את קבר הצדיק ביום ההילולא!"

כשאמר זאת, הוא התכוון בדבריו - שכשם שהוא בטוח שימשיך להוסיף ולפקוד את קבר הצדיק ביום ההילולא כמידי שנה - כך באותה מידה הוא בטוח בקב"ה שימצא לבתו את זיווגה הראוי לה בתוך שנה.

יהודי זה זכה, ואמונתו היוקדת בבורא העולם זיכתה את בתו לבוא בבית האירוסין כעבור חודשיים מיום ההילולא והיא הקימה בית נאמן בישראל.

ועוד בענין זה: באחת השנים קיבלתי קהל בעיר מרסיי שבצרפת. במשך היום כולו נערכה קבלת הקהל בביתו של אדון ציון מרציאנו היקר ה"ו, ובערב נתבקשתי לדרוש באחד מבתי הכנסת שבמרסיי.

לאחר הדרשה הייתי עייף מאד מעמל היום, אולם למרות זאת התגברתי על עייפותי והמשכתי לקבל קהל גם בבית הכנסת בסמוך לאחד השולחנות, כשלידי יושב הרב עמרם שליט"א ששימש באותו הזמן כדיין במרסיי.

בין הפונים הייתה אישה שבאה לפניי יחד עם בעלה ובנה התינוק ואמרה לי בהתרגשות: "כבוד הרב, תינוק זה בא לעולם בזכות התפילות שלך. שנים רבות לא זכיתי להינשא, ובכל אותן שנים

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "כה אמר ה' א-להים בראשון". (יחזקאל מה).

הקשר לפרשה: בהפטרה נקרא על הקרבנות שיביא הנשיא בראש חדש ניסן, וכמו כן מסופר על ענין חג הפסח, וכך גם המפטיר של שבת החודש עוסק בענין ראש חדש ניסן וחג הפסח הממשמש ובא לטובה.

נצור לשונך

שמו יכתב בספר הזיכרונות

תולה ארץ על בלימה

מי שהוא מכיר את האנשים בטבעם, שהם מבעלי הלשון, שתשוקתם תמיד לדבר מגנות חברים, והוא הולך ויושב ביניהם, אף שלא יסייע לדבריהם כלל, אף על פי כן פושע נקרא, שעבר על דברי חז"ל, שצוו להתרחק משמיעת דברים שאינם הגונים.

וכל שכן אם הוא מכוון לשמוע את דבריהם - גדול עונו מנשוא, ויחקק עבור זה למעלה בספר הזיכרונות.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

המילה מגינה מכל מיני פורענויות

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (ויקרא יב, ג)
אמרו רבותינו ז"ל (דברים רבה ו, א) למה התינוק
נימול לשמונה ימים? לפי שנתן הקב"ה רחמים
עליו להמתין לו עד שיהיה בו כח, עד כאן. נמצא
כי רק ביום השמיני יש כח לתינוק להיות נימול.
וצריך להבין מדוע באמת דווקא ביום השמיני
מתחזק כוחו ולא קודם לכן?

אולם נראה שיסוד הדברים הוא על פי המובא
בזוהר הקדוש (תזריע מ"ד) שמלין את התינוק
לשמונה דווקא, כדי שיעבור עליו שבת ותגיעהו
נפש החיונית הנשפעת בעולם מקדושת השבת.
ובהגיע אותה הנפש אז יהיה הוולד בן קיימא.
וכמו כן כתב האור החיים הקדוש (על הפסוק
בראשית ב, כ) שקודם שבאה שבת עדיין היה
העולם רופף ורועד, כיוון שבאה שבת נתחזק
העולם ונתייחד, עד כאן.

עוד כתב מר זקני הקדוש רבנו יאשיהו פינטו
זיע"א, מדוע מלין את התינוק כבר בצאתו מרחם
אימו בהיותו רק בן כמה ימים ולא ממתנים למולו
כשיגדל? מפני שכידוע אין כח ביד האדם להגן
על עצמו מיצרו הרע ומן הפורענויות המתרגשות
לבוא בעולם, אלא אם כן יש בידו תורה ומצוות.
שכח התורה עצום ונורא הוא לשמור עליו מכל
מרעין בישין דייתון לעלמא, והוא כתרסין מן
הפורענות בעבורו להגן עליו מכל פגע ולהצילו
מיצר הרע. והתינוק שנולד כעת - מי יגן עליו,
והיאך יזכה להישמר מן המזיקים, הרי עדיין אין
בידו את כח התורה, כי אין הוא עוסק בה וסגולתה
אינה יכולה לסוכך עליו. לכן ציווה הקב"ה למול
אותו, וגדולה זכות מצוות המילה שתגן עליו
ביתיים והיא תהיה לו לשמירה עד שיגדל ויהיה
לאיש ויחזיק בתורה הקדושה, עד כאן לשונו
הטהור.

ונתתי רמז לדבר מן הכתוב "וביום השמיני ימול
בשר ערלתו". "וביום השמיני ימול" ראשי תיבות
"והי" העולים בגימטריא כ"א, והוא השם הקדוש
"אהיה" שמספרו כ"א. שעל פי תורת הקבלה הוא
השם העיקרי מכל שמותיו הקדושים של הקב"ה,
וכל שאר השמות הינם רק ענפים הנספחים אל
השורש שהוא השם "אהיה".

ועל ידי מצוות מילה שהיא אות ברית קודש
המתקיימת ביום השמיני (שמיני מלשון נשמה)
זוכה נשמתו של התינוק להיות מחוברת ומקושרת
עם השם הנורא והנכבד הזה. וזכות השם הקדוש
עומדת לו לשמירה, הן שמירה רוחנית מן היצר
הרע, והן שמירה גשמית מכל מיני פורענויות
הבאות לעולם. עד שיגדל ויתחיל לעסוק בתורה
הקדושה והיא תהא למגן ולמחסה בעדו.

פניני הפרשה

התורה מצווה על שפע גשמי

"ובמלאת ימי טהרה לבן או לבת תביא כבש בן שנתו לעולה או תור לחטאת" (ויקרא יב, ו)
סדר הפסוקים בדיני הבאת קרבן יולדת, מעורר תמיהה:

שהרי לאחר שהתורה מפרטת את 'סל הלידה', את הקרבן שהיולדת מביאה, היא מפסיקה לרגע
וכביכול חותמת את הענין בפסוק "זאת תורת היולדת לזכר או לנקבה", אך מיד בפסוק הבא שוב
חוזר הפסוק לקרבן היולדת שמצבה הכלכלי רעוע "ואם לא תמצא ידה ידי שה ולקחה שתי תורים".
הלא דבר הוא!

ואכן אמר רבי שר-שלום מבעלזא זצ"ל, שמכאן רואים ראייה מפורשת מן התורה שמן הדין ומן הראוי
שתהיה פרנסה ברחבות לישראל. כי כשהתורה אומרת לנו "זאת תורת היולדת" - היינו כך צריכה
להיות המצב של יולדת - שתשיג ידה לקרבן עשיר, כי על פי התורה צריכה להיות כל יולדת שיהיו
לה צרכיה בריווח, אלא שאם יתרחש לפעמים ש"לא תמצא ידה" זה כבר איננו לפי התורה...

ברוח רעיון זה אמר בעל ה'שפת אמת'- נהגו לעשות את "סעודת הברית" דווקא, ברחבות רבה, בכדי
להמשיך פרנסה לכלל ישראל, שהרי בתורה כתוב "זאת תורת היולדת" מיד לאחר הקרבן של יולדת
עשירה, לומר לך "זאת תורת היולדת" - כך צריכים לנהוג.

מהי תכלית הצרעת?

"נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן" (ויקרא יג, ט)

קשה למה נאמר "והובא אל הכהן", דמשמע שאינו הולך בעצמו אלא מובא מכח אחרים, היה לו
לומר ויבא אל הכהן.

בספר 'בני יוסף' מבאר על דרך מה שאמרו חז"ל שהצרעת באה על עוונות האדם, ולכן צריך לילך אל
הכהן שידבר אליו דברי כיבושין לשוב על חטאיו.

והנה הצרוע כשהולך אל הכהן כוונתו לבקש רפואה לבשרו, אבל כוונת התורה היתה בעיקר שיבא
אל הכהן כדי להיטהר מחטאיו, וזה היתה כל תכלית הנגע. ולכן אמר הכתוב והובא אל הכהן, כי לגבי
עיקר תכלית הנגע הוא מובא בעל כרחו אל הכהן מתוך שיש צרעת בבשרו והוא רוצה רפואה, כי לולא
הצרעת לא היה הולך לכהן לשמוע מוסר ותוכחה, אך הנגע מביא אותו בעל כרחו אל הכהן ללמוד
דרכי תשובה, ולכן אמר "והובא" שהנגע מביאו בכח לשמוע תוכחת מוסר מהכהן.

הקב"ה חס על כבוד הבריות

"איש צרוע הוא טמא הוא טמא יטמאנו הכהן בראשו נגעו" (יג, מד)

תמה היה רבינו חיים בן עטר זיע"א, מדוע נאמר כאן "איש צרוע הוא", ולא נאמר כפי שהוזכר עד
כה "צרעת היא"?

וביאר הרב שהתואר 'צרוע' הוא שם תואר והוא נבזה ושפל יותר מאשר אם היתה התורה מעידה
עליו כי יש לו 'צרעת', בזה באה התורה ללמדנו שאדם זה במעשיו הרעים נמאס הוא בעיני ה' עד
שהביא עליו את הצרעת.

והנה, שאר הנגעים הם באים על האדם במקומות מוצנעים, בהיות והשי"ת חס על כבוד בריותיו וגם
כאשר הם ראויים לעונש, הוא מעניש אותם באופן שלא יתגנה לעיני הבריות.

אולם איש זה שנמאס כל כך בעיני ה', הביא עליו השי"ת את נגע הצרעת במקום גלוי לכל: "בקרחתו
או בגבחתו", ונגלה לעיני הכל שהוא נבזה ומאוס הן בעיני המקום והן בעיני הבריות.

השלמת התשובה ממעמקי הלב

"וראה הכהן אחרי הכבס את הנגע והנה לא הפך הנגע את עינו" (יג, נה)

רבינו יעקב אבוחצירא זצ"ל מבאר בספרו 'פיתוחי חותם', שישנו אדם שנכשל בעבירות ומבין ויודע
שלא נהג כשורה, ואכן הוא מחליט ומקבל על עצמו לשנות את דרכיו וללכת בדרך טובה למן היום
ההוא והלאה - אשירו ואשרי חלקו. והדבר דומה לבגד שהיה בו נגע וכבסו אותו.

ברם, ההחלטה לשנות את הדרך - הקבלה לעתיד לבוא, היא רק כחלק ממצות התשובה, והרי עדיין
"לא הפך הנגע את עינו", החטא לא נמחה ולא התבטל כל זמן שהחוטא לא השלים את מעשה
התשובה, בחרטה כנה ואמיתית בווידי דברים.

ולכך רמז הכתוב באומרו "באש תשרפנו" - בחרטה הבאה מתוך מעמקי הלב.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

שהיינו אומרים בבטן. באותה שעה נטל עשו בחלקו העולם הזה ויעקב נטל בחלקו העולם הבא, וכשבא יעקב מבית לבן וראה עשו שיש ליעקב נשים ובנים ועבדים ושפחות ובהמות וכסף וזהב, מיד אמר עשו ליעקב: יעקב אחי, לא כך אמרת לי שתיטול אתה העולם הבא ואני אטול העולם הזה, ומנין לך כל העולם הזה נשים ובנים וממון עבדים ושפחות? למה אתה משתמש ונהנה מן הדברים שבעוה"ז כמותי?

ואמר לו יעקב לעשו, זה מעט הרכוש שנתן לי הקב"ה להשתמש בו לפי הצורך שלי בעוה"ז, שנאמר (שם ל"ג) "וישא את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן א-להים את עבדך", באותה שעה האמיד עשו בדעתו ואמר ומה העולם הזה שאין ליעקב חלק בו כך נתן לו הקב"ה, העולם הבא שהוא חלקו של יעקב על אחת כמה וכמה.

באותה שעה אמר לו עשו ליעקב: יעקב אחי, בוא ונעשה שותפות אני ואתה טול אתה העולם הזה והעולם הבא חצי ואני אטול גם כן העולם הזה והעולם הבא חצי, שנאמר (שם) "ויאמר עשו אציגה נא עמך מן העם אשר אתי" ואמר לו יעקב לעשו "אדוני יודע כי הילדים רכים" ואינם יכולין לעמוד ביסורין של בניך, שנאמר (שם) "ויאמר אליו אדני יודע כי הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי ודפקום יום אחד ומתו כל הצאן. יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר אבוא אל אדני שעירה".

דומה?

למלך שבנה ארבעה פלטרין בארבע מדינות. נכנס לראשונה ואכל ושתה ולא שלף את נעלו, וכן לשניה וכן לשלישית, וכשהוא נכנס לרביעית אכל ושתה ושלף את נעלו, ואמר להן לעבדיו צאו והביאו לי את הגדולים שבמדינה זאת ויערכו לפני להם.

מיד אמרו לו עבדיו, אדונינו המלך, מפני מה כשנכנסת לראשונה אכלת ושתית ולא שלפת את נעלך וכן לשניה וכן לשלישית, וכשנכנסת לרביעית אכלת ושתית ושלפת גם כן את נעלך.

מיד אמר להן המלך לעבדיו, כשנכנסתי לראשונה לא היתה דעתי מתיישבת שם וכן לשניה וכן לשלישית, ובכל עת הייתי מצפה ואומר מתי אראה אותה שעה שאכנס לרביעית ועכשיו שראיתי אותה שעה מיד נתיישבה דעתי.

כך אמר הקב"ה, עשיתי מלחמה בפרעה ובעמלק ובסיסרא ובסנחריב ובנבוכדנצר, ולא נתקררה ונתיישבה דעתי עד שאעשה נקמה אני בעצמי לעתיד בעמלק.

אמרו רבותינו, בעוד כשהיו יעקב ועשו במעי אמן, אמר יעקב לעשו; עשו אחי, שני אחים אנחנו לאבינו ושני עולמות יש לפנינו, העולם הזה והעולם הבא, העולם הזה יש בו אכילה ושתיה ומשא מתן ולשאת אשה ולהוליד בנים ובנות, אבל העולם הבא אינו כן בכל המדות הללו, ואם הוא רצונך טול אתה העולם הזה ואני אטול העולם הבא.

ומנין שכן הוא, שנאמר (בראשית כ"ה) "ויאמר יעקב מכרה כיום את בכורתך לי", כשם

אמר רבי יוחנן, מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל תלמיד חכם שהוא קורא ושונה לשם שמים ונהנה מיגיע כפו, עליו הכתוב אומר (תהלים קכ"ח) "יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא", ואומר (שיר השירים ז) "מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים". ולא עוד אלא שאשתו ובניו יראים ממנו ועכו"ם יראים ממנו ומלאכי השרת שואלין בשלומו. והקב"ה אוהב אותו אהבה גמורה, שנאמר (דברים כ"ה) "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך".

שאלו תלמידיו את רבי אליעזר ואמרו לו, מנין שעתיד הקב"ה לעשות נקמה בעמלק בעצמו. מיד פתח רבי אליעזר ואמר, כתיב (ישעיה ס"ג) "מי זה בא מאדום", זהו שנאמר ברוח הקודש ע"י דוד מלך ישראל (תהלים ס) "מואב סיר רחצי על אדום אשליך נעלי עלי פלשת התרועעי מי יובילני עיר מצור מי נחני עד אדום".

כנגד מי אמר דוד מקרא זה? לא אמרו אלא כנגד הקב"ה, שהוא עתיד לעשות נקמה בעצמו בעמלק שבא מאדום.

משלו משל למה הדבר

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, פגש פעם ברחוב ביהודי בשם ר' חיים כהן.

ניגש הצדיק אל היהודי ואמר לו: "אני יודע, שאתה מתכוון היום לנסוע באוטובוס. דע לך כי כל נוסעי האוטובוס ימותו. אני מייעץ לך שתפריש מכספך לצדקה, וצדקה תציל ממות, וכך ינצלו חייך".

"אם נכונים הדברים - יאמר נא הרב את הדבר הזה לכל נוסעי האוטובוס כדי שכולם ינצלו", כך ביקש חיים מכבוד הצדיק.

כ"ק רבי חיים זיע"א, השיב ואמר לו:

"כל הנוסעים האחרים לא יאמינו לדברים שלי, ולכן רק לך אני אומר זאת ומציע את דרך ההצלה".

וכך באמת התרחש באותו יום. האוטובוס נפל מצוק גבוה, וכל נוסעיו נהרגו במקום, זולת חיים כהן שניצל מהמוות, בזכות מצות הצדקה שעשה. ועוד בענין זה:

הצדיק כ"ק רבי חיים זיע"א, פגש פעם ביהודי בשם ר' יחיא כהן ע"ה.

אמר לו הצדיק: "אני יודע שיש לך בכיסך כך וכך כסף. תן לי לצדקה סכום כסף, וישאר לך סכום מסוים" (וכ"ק רבי חיים פינטו זיע"א הדגיש במדויק את הסכום שיישאר לו).

יחיא שאל את הצדיק: "אם אני אתן כל כך הרבה כסף לכבוד רב, מה ישאר לי בסופו של דבר?"

וכך השיב לו הצדיק:

"אני מבטיח לך, שסכום הכסף שיישאר ברשותך, תשרה בו ברכה, לבניך ולבני בניך".

יחיא כהן עשה כבקשת הצדיק. ואכן ברכת הצדיק התקיימה. יחיא כהן נפטר בגיל מבוגר מאד, זקן ושבע ימים, וזכה שבניו ובני בניו נעשו עשירים מופלגים.

כזאת היא זכותה של אמונה תמימה בצדיק, בבחינת "ויאמינו בה" ובמשה עבדו".